

Проповедне писмо бодаково.

1.

477 / 11
411.

Всегда наручания ны и Крьжи и наше ржо,
ны призываются волхви волхвии соратники
на пророков дриенны.... ко ни готує и кто
и того обавя.

Nova Reforma, N. 175, 1883.

Чарт и народы всего света!
Премилово ико вже добре ита
Дносимъ всакихъ кривдъ гнанаго,
Та брешть наль терплю не стало:
И ось ити до всхъ багъ шлено
Своє проповедне писмо.

Насъ переслѣдуютъ, стигаютъ;
Умерто насъ да хоту находитъ;
Не то пади Краснои, ако сілъ бы,
А и пади похвѣшии семидѣни,
Найгоршихъ пустарѣвъ наль дать
Въ тыкличну власностъ не хотатъ.

Куде наше геть ит побачи!
Чтобъ подживать насъ подгасъ спраги,
Чтобъ разгѣбата насъ веню,
И передъ другого страшного
Крѣти, ако начинчутъ рима,-
Про все те и бѣзды и на.

Помъ ико порадивши, рѣшили
Дополнитиша що си. ико
Непередаваемыхъ величныхъ
Чѣмъ "правъ своихъ историчныхъ",
Котръ ~~засл~~ ^{осв} искрѣвъ отнутилъ днено,
Вамъ тутъ ад потам подажи.

Ии, имена бодаково иогуре,
Дополнитиша ост тутъ же,
Чтобъ бы чарт и вѣ народы
Багъ и сюбъ наимо породы
Ако сїй, да званишъ наль годинъ
Пригнаніи Кръжанъ ростикъ.

До того начин новое право.
По первое: мы росткою живою;
Но дубъ, и липа, и осина
Зародка не буде такъ велика;
Наш грёзъ не бѣ, не гомієтъ градъ,
Хотъ гордо стояло мы въ рядъ.

По другое: въ наше ютике корытое,
Что въ чужихъ вѣтвяхъ, и въ Климе,
У чайки лежитъ все соки,
На шее крылатъ и опоки;
И воне акъ де наше нѣдъ жалъю,
По не уступится, хотъ рѣшъ.

По третье: наше наше искажено
Въ Кроповате артистично,
Квѣтки - хида же отъ роды не Красивы?
Або цветыки наистерий насытъ,
Охладъ и збруя вѣлько страшна!
И съ ныне де въ свѣтъ наше рѣши?

Четверте: мы огній свободны,
Мы независимы, хотъ и бѣгны,
Мы въ шляхетной традиціи,
До вѣка свѣта въ спозиціи,
Нѣкто не властъ на насъ, не укаль,
Хочна кела и склону у насъ.

По пяте: въздохи загадыне,
Что стона наше идеалыне
Летятъ изъ вѣтра и изъ нѣдъ ямары,
Западногъ степи въ обшары,-
И та воне розы, что висятъ мое
Надъ вѣтъ росткы на земли.

А стволы тыхъ бересклета сила
Давно до буга воне загнушила
Отъ ту кущенную травыю,
Ракиту подскую - пышущую,
Липы и жито и овесы,-
Хобъ солько хлюпъ, насть ворогъ, щур.

Въ Клерчи нась проповѣсти хотъ
Про наше мясо на въходѣ:

1. Из степахъ дикихъ Украины
иже въ днѣхъ великихъ Руаны
Буди ии новіи паки...
Вернітель, охъ! Благій дні!

473/Г
4/11.

2.

Се мы властію думали
Мазаротіи дикіи паки,
Шинскамъ Коломии ихъ сповіді,
Се мы "ролемінгем Европу"
Буди — і ти славу нашеї задачи
Україні ииши хитрій Лах.

Се паки зѣла и расумі!
Макть, чи въ івѣт зъ другій,
Чо ішо да ѿ насіи подѣлать?
На тихъ основахъ до пакати
Розуми мол — ги ставъ, чи вінавъ —
Отихъ начи примиленіихъ правъ:

По первіє: щобъ ивѣт бе жарко
Не иищти паки; щобъ суди гарно
Карати хлопчукъ, чо въ їдять
Пиутъ начи головки кровавій;
А той щобъ варій будь смертнію Карбъ,
Кто стоя паке мече въ жаръ.

По другіє: щобъ засупутъ преси
И міжнародній Конгреси
Безъ Критики и безъ дебати
Сейчасъ начи пустыи призначи
Подъ вѣтну, неостану власні
Ціли Европи виходну част.

И таки та галі съ предметомъ інору
И бойниш и шароїи и роздору,—
Но Мора буде въ кампії сиї,
Ту стане тихо, але въ поміт,
Зъ рівними тихъ ічезне гонітка,
Рушия верне злотий вѣкъ.

Что же ти, пытанье восточне,
Жаке зброя и непонятне
Розване, раптою и зенака"
Аль представрауда бодзунка

От Чорномора по Баскії
Поть ать віхіє старъ и Кріцъ.

Копія

Рѣ більш жадаю, щобъ въ царевихъ
Князьвісихъ, графісихъ и ліндарісихъ
Коронакъ, гербахъ и пегатехъ
Лінте ѹ рохъ скасувати,
А изгаводжувати членъ^{x)}
Угоды увъ доджкъ емблемъ.

Не певше тонъ щобъ поеты
Не сівши воне стоя скелеты
Втікати лаврою; дипломаты
Собъ-тиру въ дубовий шляхъ втікати!
Для всіхъ наї таке той указъ:
Втіки родите только у насъ!

С наї жадаю ваннітії.
Чи помутъ буди юе Кримпії?
Поть генъ не згоднъ, наї пада,
Що нѣ подішваете ту: Гіат,
И відаже завтра, черезъ ноги
Богдана Постомата дойти.

Миронъ ***

*Зерновъ) деснъ
за фр. вінчано*